

Ἄπο στόμα σέ αὐτί κι' ἀπὸ αὐτί σέ στόμα, ἡ λευκόπτερος φήμη ἔφερε τὸ νέον καὶ εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Μακρίδου.

Ἡ κ. Μακρίδου ἐξηγγιώθη, αἱ δεσποινίδες Μακρίδου ἔκλαυσαν (ἦσαν ὅλαι ἐν ὠρᾷ γάμου), ὁ κ. Μακρίδης ἐγέλασε καὶ εἶπε.

— Ἄ τὸν τσαχπίνη!

Δὲν ἔδωκεν ὡς βλέπετε προσοχὴν καὶ δὲν ἀπέδωκε σπουδαιότητα εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Τηλέμαχου· ἤξευρεν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ εἶπειτα εἶχε σχηματίσει τὴν πεποιθήσιν «ὅτι διὰ νὰ τελειοποιηθῇ κανεὶς, πρέπει ν' ἀγαπήσῃ».

Ἦτο φαειρὸς ἄνθρωπος ὁ κύριος Μακρίδης καὶ τώρα ἀκόμη ποῦ ἡ ἀρθρῆτις τὸν εἶχε καρφωμένον ἐκεῖ πάνω στὴν πολτρόνα, ἐγέλα τὸ φαειρὸν πρόσωπόν του καὶ ἐπείραζε τὴν σύζυγόν του, τὴν ὁποίαν ἡ ἡλικία καὶ τὰ βάσανα ἔκαμαν ὀξύθυμον.

— Θὰ πάγω κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της, νὰ ξεφωνίσω τὴν ἀδιάντροπη ὅσα τὴν ταιριάζουνε!! ἀκούς ἐκεῖ... νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ τὸ παιδί της! Ἡ γρηᾷ στρίγλα!! ἔλεγεν ἡ κυρία Μακρίδου πολὺ θυμωμένη.

— Μητέρα, καλλίτερα νὰ συμβουλευέστε τὸν Τηλέμαχο.

— Καὶ ἀπ' ὅλα καλλίτερο, νὰ τὸν ἀφήσετε χωρὶς συμβουλὰς καὶ ξεφωνητά, γιατί εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν τὴν παίρνει. Μὰ ἂν τοῦ πῆτε μιὰ λέξι, ὅ,τι δὲν ἔκαμε ἀπὸ ἔρωτα, θὰ τὸ κάμῃ ἀπὸ πείσμα καὶ θὰ τὴν πάρῃ.

Τὰ λόγια τοῦ κ. Μακρίδου ἐπνίγοντο μέσα εἰς τὴν τριφωνίαν ἐκείνην, ἀλλὰ τὸ μέλλον ἀπέδειξεν ὅτι ὁ κ. Μακρίδης εἶχε δίκαιον.

*

Ἡ κ. Χαϊδεμένου πολὺ ὠχρὰ (ἦτο πρωὶ καὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐρυθριάσῃ) καὶ μὲ ἀληθῆ συντριβὴν, παρετήρησεν ὅτι ἡ περιουσία της ἤρχισε νὰ παίρνῃ τὸν κατήφορο καὶ ὅτι, ἂν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καρδιάς της, ἀπεφάσιζε νὰ γίνῃ κυρία Μακρίδου, τὴν ἀνέμενε τὸ εἰδεχθῆς τῆς πενίας φάσμα.

Νὰ ἰδῆτε τί ἀπεφάσιζε, δηλ. ὡς ποῦ ἐφθασε τὸ πρακτικὸν πνεῦμα αὐτῆς τῆς χήρας, — καὶ τὸ σπουδαιότερον χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν κἀνεὸς ξένου οἰκονομολόγου. Ὁ κ. Πολυχρόνης τὸσφ σκοτισμένος ἦτο μὲ τὴν Πολυχρόνειον (κατὰ τὸ Λυκούργειος) νομοθεσίαν τῆς μελλούσης Ἑλληνικῆς ἀποικίας, ὥστε δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν ἰδέαν.

Ἡ κ. Χαϊδεμένου εὐρούσα τὴν λύσιν, πῆρε μελάνι καὶ χαρτί καὶ ἔγραψε τὴν ἐπομένῃν ἐπιστολήν, πλουσίαν εἰς ἀνορθογραφίας.

Ἄγγελέ μου,

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὲ φοβίζει, δὲν εἶνε ἡ ἰδιότης μου δυστυχία καὶ ὁ ἐγωιστικὸς φόβος διὰ τὸ ἰδικόν μου μέλλον. Μόνον περὶ σοῦ σκέπτομαι.

Ὅταν ἐνόμιζον ἑμαυτὴν πλουσίαν, ξεύρεις μὲ πόσῃ προθυμίαν ἠθέλησα νὰ σὲ καταστήσω κοινῶν τοῦ πλούτου μου μὲ... ἠπατήθην. Εἶμαι πτωχὴ καὶ ἡ πενία εἶνε κακὴ, ὅταν πρόκηται νὰ τὴν συμμερισθῇ κανεὶς μὲ πρόσωπον ἀγαπητόν.

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ γείνης δυστυχὴς ἐξ αἰτίας μου, μὲ θανατόνει καὶ μὲ δίδει τὴν σκληρὰν ἀποφασιστικότητά, νὰ σοῦ γράψω τὸ γράμμα αὐτό.

(Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς ἡ κ. Χαϊδε-

μένου πῆρε μὲ τὰ δάκτυλά της λίγο νερὸ ἀπὸ τὸ ποτηράκι μὲ τὰ ἄνθη, ποῦ ἦτο ἐμπρὸς της καὶ ἐρράντισε τὴν ἐπιστολήν διὰ νὰ φανῇ σαρκύβρεκτος).

Βλέπεις... τὰ δάκρυα μὲ πνίγουν... θὰ ἐξακολουθῆσω τὴν παροῦσαν μου μετὰ μίαν ὥραν.

(Περὶττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἀφῆκε τὴν γραφίδα ἀπὸ τὰς χεῖράς της).

Ναί, ἄγγελέ μου, τοιαύτῃ μοῖρα ἐπεφυλάττετο εἰς τὰς ψυχὰς μας καὶ εἰς τὰς καρδίας μας. Ὁ θεὸς μου, ἀμειλίχτως πολεμεῖ τὸ συνοικεσίον μας· γνωρίζεις πόσον ἡ θεία σὺς του εἶνε σιδηρὰ καὶ μὲ βιάζει νὰ δεχθῶ σύζυγον τὸν ὑποψήφιόν του κ. Κοσμάν Τριανταφύλλου.

Ἐκλάυσα, παρεκάλεσα, ἐπεκαλέσθην τὴν σκιάν τοῦ ἀποπτόντος ἀγγέλου μου... τίποτε... ὁ θεὸς μου ἀμειλίχτος ὡς ἡ εἰμαρμένη, ἐπέμεινε!! Τὴν πρώτην ἀπελπισίαν, ἡ ὁποία ὅπως γνωρίζεις σκοτίζει τὸ λογικόν, διεδέχθη ὀλίγη δικαίεια καὶ εἶδον ὅτι ἡ θέσις μας δὲν εἶνε καὶ τὸσφ ἀπελπιστική.

Μίαν καρδίαν ἔχομεν... καὶ τῆς καρδιάς μου κύριος εἶσαι σύ· τὴν χεῖρα μου ἄς τὴν λάβῃ ὁ Κοσμᾶς Τριανταφύλλου καὶ τοιουτοτρόπως ἀπολυτροῦσαι ἀγαπητὲ ἄγγελε, ἀπὸ τὸ φοβερὸν μέλλον, τὸ ὁποῖον τὸσφ ἀπερὶσκεπτῶς παρεσκευάσαμεν.

Ἡ ἰδέα ὅτι θυσιάζομαι διὰ σέ, μοῦ δίδει τὴν δύναμιν νὰ ζῶ... ἀλλὰ νὰ ζῶ μὲ μίαν συμφωνίαν ἀπαρᾶβιαστον — νὰ λατρεύω αἰωνίως τὸν κύριον καὶ δεσπότην τῆς καρδιάς μου Τηλέμαχον.

Χίλια φιλιὰ φλογερά.

Marie. - Pera - Constan/ple.

Πιστεύω νὰ θαυμάσῃ καὶ ἡ ἀπλοϊκὴ ἀναγωγὸν στρία μαζί μου, τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῆς ὠραίας χήρας. Διὰ τὸ κλονιζόμενον ἰσοζύγιόν της, ἀπητεῖτο ἡ περιουσία τοῦ κ. Κοσμά Τριανταφύλλου καὶ ἐδέχετο ὅπως βλέπετε τὴν περιουσίαν μετὰ τῆς δεούσης εὐλαθείας, χωρὶς ὅμως νὰ περιέλθωσιν εἰς ἀνωμαλίαν καὶ αἱ ὑποθέσεις τῆς καρδιάς της.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἀμειλίχτος θεὸς προσέθετε νέα κεφάλαια εἰς τὸ προγραμματάκι του, μὴ ὑποθέτων ὅτι ἔχει θέλησιν καὶ μάλιστα σιδηρὰν καὶ ὅτι ἐπαιξε πρόσωπον τυράννου, εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνεψιάς του.

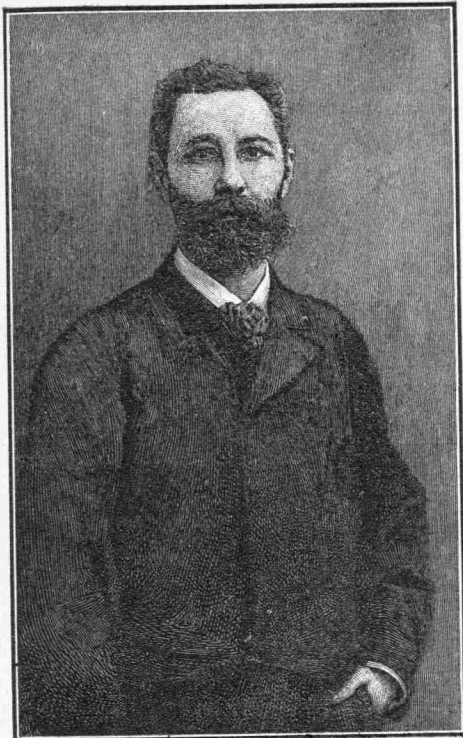
[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΜΕΛΧΙΟΡ ΔΕ ΒΟΓΚΕ

Ὁ ὑποκόμης Μελχιὸρ δὲ Βογκέ εἶνε εἰς τῶν ἐπιφανεστάτων συγγραφέων τῆς συγχρόνου Γαλλίας, καὶ ἀπὸ τοῦ 1889 μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἐκλεχθεὶς ὑπ' αὐτῆς ὡς διάδοχος τοῦ διασῆμου κριτικοῦ Νιζάρ. Ἐγεννήθη τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1848 ἐν Νικαίᾳ ἐξ ἀρχαίας καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας· ἦτις ἀνάγει τὴν ἀρχὴν της εἰς τοὺς σταυροφόρους· τὴν νεαρὰν αὐτοῦ ἡλικίαν διήλθεν ἐν τῇ ἀπομονώσει τοῦ πατρικοῦ οἴκου ἀναδιφῶν πλουσίαν βιβλιοθήκην καὶ πυρετωδῶς μελετῶν συγγραφεῖς, οἵτινες, ὡς ὁ Σατωβριάνδος (πρὸς τὸν ὅποιον πολλὴν ὁμοιότητα ἔχει ὁ Βογκέ κατὰ τὰς ἰδέας καὶ τὸ ὄφος τοῦ λόγου), ὁ Σαινσιμόν, ὁ Δεμιάτρο, ὁ Μισελέ, λίαν ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς φιλολογικῆς διαμορφώσεως αὐτοῦ. Μόλις εἰκοσαέτης, καὶ διάθερον ἔχων τὴν φαντασίαν ἐκ φιλοσοφικῶν, ποιητικῶν καὶ ἱστορικῶν μελετῶν, ἄμα ὡς συνεπλήρωσε τὰς σχολικὰς σπουδὰς του, ἠσπάσθη τὸν βίον τῶν περιηγήσεων,

ΜΕΛΧΙΟΡ ΔΕ ΒΟΓΚΕ

ὅστις βραδύτερον ἔμελλε νὰ παράσχη αὐτῷ τὴν κυρίαν καὶ ἀκένωτον πηγὴν τῆς ἐμπνεύσεως, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ἰταλίαν· ἀλλ' ὁ ἐκραγεῖς γαλλογερμανικός πόλεμος ἀνεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν πατρίδα. Ἴνα μὴ καταλίπη μόνον τὸν νεώτερον ἀδελφόν του, ὑπολογαχὸν ἐν τῷ στρατῷ, κατετάχθη ὡς θέλοντῆς εἰς τὸ ἴδιον σύνταγμα. Ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βωμὸν ἐπληρώθη, ὀλίγον δὲ μετὰ ταῦτα ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφόν πρό τῶν πυλῶν τοῦ Σεδὰν φονευόμενον ἔμπροσθέν του ὑπὸ σφαίρας.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ πολέμου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον, καὶ διετέλεσε γραμματεὺς πρεσβείας ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Πητρούπολει. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν, ὄχι ὡς διπλωμάτης, ἀλλ' ὡς μελετητής, περισυλλέγων ἐντυπώσεις καὶ ἀποθησαυρίζων ἰδέας. Περιέγραψε τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Θεσσαλονίκην, τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, τὰς Ἀθήνας, τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν Αἴγυπτον: «Δὲν δύναται τις νὰ ποθήσῃ, λέγει ὁ ὑποδεχθεὶς αὐτὸν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, αὐθεντικώτερον ὄδηγόν, εὐγλωττότερον σύντροφον, προκαλοῦντα μετὰ τοιαύτης ἐντάσεως τὴν σκέψιν. Τῶν πολλάκις πρό αὐτοῦ περιγραφέντων ἀντικειμένων ὑπομιμνήσκει τὰ σχήματα διὰ μιᾶς μόνον λέξεως, διὰ μιᾶς γραμμῆς τοῦ χρωστήρος του. Ἄλλ' ἀνὰ πᾶν βῆμα, περὶ τὸ σύντομον ἐκεῖνο σχεδιάσμα. ἀνακύπτουσιν ἰδέαι, εἰκόνες, ἀναμνήσεις, αἰτίνες εἶνε ὡς οἱ νομάδες κάτοικοι τῶν ἐρημιῶν ἐκεῖνων, αἰτίνες τὰς ἐμψυχοῦσι πρὸς στιγμὴν καὶ διαχύνουν ἐπ' αὐτῶν ὅλην τὴν πραγματικότητά τῆς ζωῆς. Πανταχοῦ τοῦ ἔργου του διήκει ἡ κίνησις, ἡ ἰδέα, ἡ ζωὴ· πανταχοῦ εἰκόνες ἐκπλήττουσαι, ἐκπραζόμεναι· ἐν ἀκριθεὶ καὶ εὐρώσῳ γλώσῃ· πανταχοῦ τὸ πρωτότυπον καὶ ἀπροσδόκητον τῆς λέξεως, γνῶρισμα τῆς συγγραφικῆς μεγαλοφυΐας». Πᾶσαι αἱ πραγματεῖαι τοῦ

Βογκέ ἐδημοσιεύθησαν κατὰ πρότον ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων».

Ἄλλὰ τὸ ἀριστούργημα αὐτοῦ εἶνε τὸ περὶ τοῦ «Ρωσικοῦ μυθιστορήματος» ἔργον, ἐν ᾧ ἀπετυπώθη ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι ἡ κριτικὴ καὶ ἐν ταύτῳ ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ πνεύματός του. Ἀναλύων ἐν αὐτῷ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων συγγραφέων τῆς Ρωσσίας, τοῦ Τουργένιεφ, Δοστογιέφσκη, καὶ Τολστόη, προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπεροχὴν τῆς πραγματιστικῆς μυθιστοριογραφίας τῶν Ρώσων, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐν Γαλλίᾳ ἀνάλογον τάσιν, καὶ τοὺς Ρώσους συγγραφεῖς ὑποβάλλει ὡς μᾶθημα καὶ ὡς πρότυπον τοῦ εἶδους πρὸς τοὺς συγχρόνους αὐτῷ. Πλὴν αὐτῶν πολλοὺς ἄλλους τόμους ἐξέδωκε, διὰ τῶν ὁποίων τὸ εὐρὺ καὶ ἀνήσυχον πνεῦμα του θίγει καὶ ἀναπτύσσει πάσης τάξεως ζητήματα, καλλιτεχνικά, φιλολογικά, ἱστορικά, πολιτικά· ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων» δημοσιεύονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄρθρα του, βαθύφρονος κριτικῆς καὶ ὑψηλῆς δημοσιογραφίας ἀπαυγάσματα· πάντα διακρίνει ἡ ἐμβρίθεια τῆς σκέψεως, (ὁ Βογκέ καὶ ὀμιλῶν καὶ γράφων δὲν ἔχει τίποτε τῆς λεπτῆς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις κούφης εἰρωνείας, ἥτις διακρίνει τὸ λεγόμενον γαλατικὸν πνεῦμα), ἡ εἰλικρίνεια τῶν κρίσεων, ἡ θαψίλεια τῶν ἰδεῶν, καὶ ὕψος λαμπρὸν εἰκονικώτατον. Εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον παρεμφερῶν αὐτῷ κατὰ τὴν τάσιν τῶν ἰδεῶν συγγραφεῖς ἔγραψε περὶ αὐτοῦ τὰ ἑξῆς: «Ὁ Βογκέ εἶνε μελαγχολικός περιγραφεὺς τῶν ἐρειπίων καὶ ἐν ταύτῳ προφήτης τοῦ μέλλοντος. . . Εἶνε ἐπικός νοῦς, ὡς ὁ Αἰμύλιος Ζολᾶς, ὑπερόχως ἐξιδανικεύων τὴν σύγχρονον πραγματικότητά· ἀλλ' ἀντί, ὡς ὁ Ζολᾶς, νὰ διακρίνῃ ὀπισθεν τῆς φαντασμαγορίας ταύτης τὴν Φύσιν τὴν δρακόντισαν μὲ τοὺς κτηνώδεις νόμους της, βλέπει τούναντίον ἐν αὐτῇ τὰς ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων πνευμάτων ἐμπορευομένας ἰδέας μεταβαλλομένας εἰς δυνάμεις καὶ κατακτώσας τὸν ἐν παθητικῇ καταστάσει διατελοῦντα κόσμον. Μεθύει ἀπὸ τὸ κάλλος τῶν ἀπαύστως ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐργαζομένων ἰδεῶν, καὶ εἶνε αἰσιόδοξος».

Ἐκ τούτου ὁ Μελχιόρ Δὲ Βογκέ ἀνεγνωρίσθη, ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῆς μεγαλοφυΐας του, χωρὶς νὰ τείνῃ θεληματικῶς πρὸς τοῦτο, ὡς ὁ ἐπιφανέστερος ἡγέτης τῶν ἐν τῇ συγχρόνῳ Γαλλίᾳ ζωηρῶς ἀπὸ τινος ἀνακινουμένων νεοκαθολικῶν ἢ Τολστοϊστῶν, οἵτινες ἀντιδρῶσι κατὰ τῆς ἀθείας καὶ μοιρολατρίας, πάσης περὶ τοῦ κόσμου μηχανικῆς καὶ ὑλιστικῆς θεωρίας, καὶ πάσης ἰδέας, ἥτις ἀπέρρευσε ἐκ τῆς τεραστίας ἀναπτύξεως τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ἀρνοῦνται τὸ ἀπόλυτον κύρος τῆς ἐπιστήμης, δὲν ἀναγνωρίζουν αὐτὴν καὶ ὡς γνώμονα τοῦ ἠθικοῦ βίου, πιστεύουσιν, ἂν καὶ ἀορίστως, εἰς Προνοίαν τινα κυβερνώσαν τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ρέπουσι πρὸς τὸν μυστικισμόν. Κατὰ τῶν θρησκευτικῶν ἢ κληροκρατικῶν τούτων τάσεων οἱ ὀρθολογισταὶ ἐπὶ κεραλῆς ἔχοντες τὸν καθηγητὴν τῆς ἱστορίας Ὁλᾶρ, ἔρρωμένως ἀντετάχθησαν πρὸ τινος διὰ δημοσίων διαλέξεων καὶ ἐριστικῶν ἐκατέρωθεν πραγματειῶν. Ἐν τῷ ὑψηλῷ τούτῳ ἀγῶνι διεκρίθη μεταξὺ τῶν ὑπερμάχων τῆς ἐπιστήμης ὁ ἡμέτερος κ. Ψυχάρης,

ἀντεπεξεληθὼν κατὰ τῶν ἰδεῶν τοῦ Βοργκέ δι' ἄρθρου πλήρους δυνάμειος καὶ πρωτοτυπίας δημοσιευθέντος ἐν τῇ «Νέχ' Ἐπιθεωρήσει» ὑπὸ τὸν τίτλον «Religion et Irreligion».

Κ. Π.

ΣΤΗΛΗ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ ΚΑΙ ΝΥΜΦΑΣ

Ἔργον ἕξοχον ὑπὸ πολλὰς ὄψεις, καὶ διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐξεργασίαν, καὶ διὰ τὴν δύναμιν τοῦ περιγράμματος, καὶ διὰ τὴν λεπτότητα καὶ ἐπιμέλειαν τῆς ἐκτελέσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἰδιορρυθμίαν αὐτοῦ τὴν ἄλλην μοναδικὴν, ἐκτάκτου δὲ ὅλως σημασίας καὶ διὰ τὴν τοπογραφίαν τῶν περὶ τὸν Πειραιᾶ, ἀνευρέθη πρό τινας ἡμερῶν ἐγγὺς τοῦ Μοσχάτου ἐν τῷ χάνδακι τῷ πρὸς μεταφορὰν τοῦ ὕδατος ἀπὸ Μοσχάτου εἰς Πειραιᾶ, καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παλαιᾶς γραμμῆς, ἀλλ' ἤδη κατηργημένης, τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου.

Τὸ κατασκευάσμα τοῦτο εἶνε στήλη μαρμαρίνη ἐν εἶδει πλακῶς, πλάτους 0,88, ὕψους 0,76 μετὰ ἀετωματίου ἐλαφρῶς ἐξεργασμένου, φέροντος δὲ ἄνω ἀκρωτήρια, ὧν τὸ μέσον ἦτο πρόσθετον συνδεδεμένον διὰ μολύβδου πρὸς τὴν στήλην, ἕχοντος δὲ καὶ περὺν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, μολύβδω καὶ ταῦτα πρὸς τὸ ἄλλο μέρος συνδεδεμένα, ἅτινα νῦν ἐλλείπουσι, φαίνεται ὅμως ἡ θέσις αὐτῶν. Ἡ στήλη ἔχει τὴν μοναδικὴν ἰδιορρυθμίαν ὅτι φέρει καὶ ἐπὶ τῶν δύο ὄψεων αὐτῆς ἀναγλύφους παραστάσεις χρόνων καλῶν, ἐκτελεσθείσας κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὡς τὰ τε γράμματα καὶ ἡ γλυφὴ δηλοῖ καὶ σχετιζόμενας πρὸς ἀλλήλας.

★

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν προσόψεων, τῆς καὶ κυριωτάτης εἶνε καὶ ἡ καλλιτέρα παράστασις, πλήρης κινήσεως καὶ δυνάμειος, μετέχουσα ὅμως καὶ ἡρέμου ψυχολογικῆς ἐκδηλώσεως. Ἄρμα τέθριππον φέρεται μεθ' ὀρμῆς ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ τῷ ὄρῳντι. Ἐπὶ τοῦ ἄρματος νεανίας ἔσθθεν καὶ πρὸς τὴν δεξιάν πλευρὰν αὐτοῦ, τὸ μὲν κρατεῖ τὰς ἡνίας τῆ δεξιᾶ τεταμένη, ὑποδηλούμενος ὅπισθεν τῶν χαιτῶν τῶν ἵππων διὰ χρώματος, τὸ δὲ μετὰ τρυφερότητος καὶ πλήρης χαρᾶς στρέφει τὴν χαρίεσσαν αὐτοῦ μορφήν πρὸς τὸ παρ' αὐτῷ ὑποκείμενον τῆς λατρείας αὐτοῦ, νέαν γυναῖκα δηλ. περὶ τὴν ὄσφυν τῆς ὁποίας ἔχει τὴν ἀριστεράν. Ὁ νεανίας τᾶλλα γυμνὸν τὸ κάλλος τοῦ σώματος ἐπιδεικνύων φέρει ἱμάτιον κομβούμενον περὶ τὸν λαιμὸν καὶ ἀναπεταννόμενον ἐν πτυχᾷ ὅπισθεν αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς τοῦ ἄρματος φορᾶς, λεπτότατα δ' ἐπὶ τῆς πλακῆς ἐκδηλούμενον. Ἡ νέα φέρουσα χιτῶνα καὶ ἱμάτιον λεπτῶς εἰργασμένα φαίνεται αἰδημόνως ἀποστρέφουσα τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ πολλῆς τῆς χάριτος κλίνουσα, ἢ δ' ὅλη στάσις αὐτῆς εἶνε ὡς εἰ ἤθελε νὰ δηλώσῃ ὅτι καὶ τὸν δρόμον τοῦ ἄρματος φοβεῖται, διὸ σχεδὸν ἔχεται ἄκρου τούτου, συγκλίνουσά πῶς τοὺς πόδας κατὰ τὸ γόνυ.

Οἱ ἵπποι τοῦ ἄρματος κατέχουσι τὸ κέντρον περίπου τῆς ὅλης παραστάσεως, καὶ κατὰ τοῦτο εἶνε ἕξοχος ἡ ἀποτύπωσις τῆς ἰδέας τοῦ τεχνίτου, ὁ ὁποῖος δὲν προσήλωσεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν κυρίαν παράστασιν ἐν τῷ

μέσῳ τῆς πλακῆς ἀκολουθῶν τυπικὸν τινα ὁδηγόν, ἀλλὰ διέθηκεν οὕτως ὥστε ἐν ἀρμονίᾳ, ἀπλότητι καὶ φυσικότητι, ἕκαστος τῶν μερῶν τῆς παραστάσεως αὐτοῦ ἀναδεικνυόμενον καὶ τοποθετούμενον νὰ ἐπιδεικνύει καὶ ἑαυτοῦ τὴν καλλονὴν καὶ τοῦ τεχνίτου τὴν δύναμιν περὶ τε τὴν εὐρεσιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Τῶν τεσσάρων ἵππων ἕκαστος ἀλλοίαν καὶ τὴν κίνησιν, ἰδίως κατὰ τὴν κεφαλὴν ἔχει, οὕτω δὲ κατορθοῦται ἐν βραχυτάτῳ πᾶχει τοῦ ἀναγλύφου καὶ ποιικιλία οὐχὶ ἡ τυχοῦσα ἐν ταῖς κινήσει νὰ παρουσιάζηται ἀλλὰ καὶ δύναμις προοπτικῆς οὐχὶ σμικρὰ, ἢ φυσικωτάτη δ' αὕτη διάθεσις αὐτῶν καὶ ἄνευ ἐπιτηδεύσεως πολλῆν τὴν χάριν παρέχει εἰς τὸ σύνολον. Τὸ ὅλον ἄρμα πλησιάζει, οἱ δὲ ἵπποι ἤδη καὶ βαίνουν ἐπὶ ὀλίγον ἀνάντους τοῦ ἐδάφους.

Ἐκεῖ πρὸ τῶν ἵππων ἴσταται νεανίας ἕτερος γυμνός, ἀνωπός, διατεταμένα ἔχων τὰ σκέλη, ὀλίγον κάμπτων τὸ δεξιὸν καὶ μᾶλλον ἐπὶ τούτου στηριζόμενος, τῶν δὲ χειρῶν τὴν μὲν δεξιάν ὑψῶν συνεσφιγμένην καὶ ἐν γωνίᾳ ἀντικρῦ τοῦ προσώπου, τὴν δ' ἀριστεράν τείνων πρὸς τὸ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἵππων μέρος, κρατῶν δὲ δι' αὐτῆς ἀνεστραμμένον, ὡς φαίνεται, ληκύθιον. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αὕτη ἐν σφοδρᾷ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ κάτω κινήσει κεκλιμένη, φέρει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸν τύπον τῆς συνοφρυώσεως καὶ ἀγανακτήσεως. Τὸ μόνον ἔνδυμα, ὅπερ φέρει, ἱμάτιον ἐλαφρόν, πορπούμενον πρὸ τοῦ λαιμοῦ κρέμαται ἀνεμιζόμενον ὀπισθεν.

Ἡ παράστασις αὕτη διακρίνεται καὶ ὑπὸ γραμμάτων ἐπὶ τοῦ στενοῦ γείσου τοῦ ὑπὲρ αὐτὴν ὑπαρχόντων. Ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐν τῷ ἄρματι διακρίνονται τὰ γράμματα:

ΕΧΕΛΟΣ ΙΑΣΙΛΗ

ἄνωθεν δὲ τῆς κεφαλῆς τοῦ πρὸ τῶν ἵππων νεανίου μεταξὺ δύο Η καὶ ἐνὸς Ι ἐν ἀρχῇ ἢ λέξις ΕΡΜΗΣ οὕτω:

Ι Η Ε Ρ Ι Μ Η Σ

Οὕτω δὲ παρουσιάζεται παράδοξος στάσις τοῦ θεοῦ τούτου ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου καὶ νῦν τὸ πρῶτον οὕτως ἐκδηλούμενη.

★

Ἐπὶ δὲ τῆς ὀπισθίας ὄψεως τῆς πλακῆς ἡ ὅλη εἰκὼν εἶνε ἐντελῶς ἡσυχαίτερα. Αἱ πέντε τῶν ἐκεῖ εἰκονιζόμενων ἕξ μορφῶν προσερχόμεναι πρὸς τὴν πρὸ πασῶν ἴσταμένην ἕκτην φαίνονται ὡς διαπυθνόμεναι τὰ κατὰ τὸ ὀπισθεν εἰκονιζόμενον συμβεβηκὸς παρὰ ταύτης. Ἐδῶ τὸ κέντρον τῆς πράξεως μετατίθεται πᾶν ἐπιτηδεῖας πρὸς τὰ ἀριστερὰ, καὶ διὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ μονοτόνου καὶ διὰ τὸν συσχετισμὸν πρὸς τὸ τέλος τῆς ὀπισθεν σκηναίης. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ λοιπὸν τῷ ὄρῳντι ἴσταται ἐν κατατομῇ πρὸς τὰ δεξιὰ γυνὴ μετὰ βραχέος ἱματίου μέχρι τοῦ γόνατος ἐξικνουμένου, ὡς εἰκονίζονται αἱ Ἀμαζόνες φέρουσαι ἢ καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἣτις μᾶλλον φαίνεται ἐνταῦθα εἰκονιζομένη. Ὁ δεξιὸς ὅμως καὶ ἡ κατ' αὐτὸν χεῖρ γυμνὰ, ἢ δεξιὰ χεῖρ ὑπεγείρει κρατούσα τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν μηρόν. Τῶν πέντε πρὸς αὐτὴν ἐκ δεξιῶν προσερχομένων μορφῶν ἡ πρώτη ὑπὸ τοῦ ἐπικαθημένου ἐτι σκληροῦ χρώματος δυσδιάκριτος, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνδρική, γενειῶντος ἀνδρός, ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Δευτέρα ἡ μορφή νέου ἀνωπῶ ἕχοντος γυμνὸν τὸ στήθος ὡς ἐκ τῆς διαθέσεως τοῦ ἱματίου αὐτοῦ. Τρίτη ἡ μορφή γυναικὸς ἐν κατατομῇ πρὸς τὰ ἀριστερὰ, κρατούσης τι ἐν τῇ πρὸς τὰ ἔμπροσθε κλθειμένη δεξιᾷ, τὴν δ' ἀριστεράν φερούσης ὀπισθεν ἐπὶ τῆς ὄσφους. Τετάρτη γυναικεία μορφή ἀνωπὸς μετὰ κεκλιμένης πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὤμον τῆς κεφαλῆς, στηρίζουσα δὲ τὴν δεξιάν ἐπὶ τοῦ